

ham uden at skulle, som man altsaa fremtidig maa, rette en ærbødig Henstilling til ham, om han ikke godhedsfuldt vil oplyse, hvorfor han skar Halsen over paa den Pige eller den Kone.

Forholdet er altsaa det, at jeg i den Henseende intet væsentligt har at indvende imod, hvad Folketinget der har vedtaget; men sammen med hele dette Spørgsmaal om den akkusatoriske Proces staar jo Nævningespørgsmaalet. Jeg indser ogsaa, at Nævninger staa saaledes paa Dagsordenen, at vi *skulle* have dem, det staar jo ogsaa i Grundloven, og Hatten dybt af for Grundloven, — altsaa vi tage Nævningerne. Men det, jeg vil bede om, og det, som jeg i hvert Tilfælde absolut maa gøre min Stilling afhængig af, er, at Nævninger udtages paa en anden Maade end den, som Lovforslaget foreskriver. Jeg vil ikke paa nogen som helst Maade give min Stemme til et Lovforslag, hvorefter Nævninger udtages som her foreslaaet af Kommunalbestyrelserne. Her i Kjøbenhavn er man jo allerede tæt paa Grænsen af at have et socialdemokratisk Flertal, det vil ikke vare ret længe, det vide vi alle, inden Socialdemokraterne blive Flertal (Oct. Hansen: Hvor kan man vide det?) Jo, det ved man godt. Der er nu gjort et Forsøg i Lovforslaget paa at raade Bod paa Ulemperne ved saaledes at skulle ind under Flertalsregimentet, idet man har foreslaaet Valg efter Forholdstal. Jeg henholder mig her ganske til den Kritik, som fremkom fra det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) desangaaende, hvilken Kritik var fuldkommen rigtig, jeg vilde have gjort de samme Bemærkninger, hvis det ærede Medlem ikke forinden var kommen med dem. Men for mig er Valg efter Forholdstal ingenlunde tilstrækkeligt, og efter min Mening er det det galeste, man kan gøre, thi Forholdstalsvalg hører kun hjemme i politiske Forhold, under politiske Valg, de have aldeles ikke noget at gøre med Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade man faar de mest selvstændige, uafhængige og kyndige Mænd til Dommere. Det at indføre Forholdstalsvalg i Spørgsmaalet om Valg af Nævninger, er efter min Mening at indføre Politik paa et Sted, hvor den efter min Mening ikke har det mindste at bestille, og hvor den tværtimod maa udelukkes saa stærkt, som det er muligt. Derfor vil jeg ikke være med til, at Nævningerne skulle udtages paa den Maade. Jeg holder mig til det Forslag, som den ældre Kommission har vedtaget, og som Mindretallet i den sidste

Kommission jo ogsaa har sluttet sig til. Med megen Forsigtighed har Kommissionen i sine Bemærkninger aldrig talt om, hvor stort Flertallet var, — de have allerede betragtet sig som Nævninger, der jo heller ikke maa fortælle dette, hvor stort Flertallet har været. Min ærede Kollega, det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) ved det uden Tvivl, men jeg skal ikke friste ham til at udtale sig derom, men gaar ganske rolig ud fra, at i Virkeligheden ere Flertal og Mindretal omtrent lige store, og det har nærmest været tilfældigt, at der er bleven et Flertal for den her foreslaaede Ordning igennem Valg af Kommunalbestyrelsen. Men desuden blev dette foreslaaet i 1899, og man ved ikke, om der ikke, hvis der nu skulde tages en Bestemmelse, maaske vilde være bleven taget en anden Bestemmelse end denne.

I Forbindelse hermed vil jeg udtale, at jeg er paa det rene med, at lige som der vil blive flere uopdagede Forbrydelser end nu, saaledes vil der blive flere Domme, som frifinde af Mangel paa Bevis eller fordi man ikke finder Beviserne tilstrækkelige. Men kan man finde sig i det ene, kan man ogsaa finde sig i det andet, og kan jeg, som jeg nævnede før, med Sindsro se paa, at der bliver flere uopdagede Forbrydelser, saa kan jeg sandelig ogsaa med Sindsro se paa, at der ikke finder Straf Sted i Tilfælde, hvor der maaske burde straffes, det vil man som Regel kunne tage ganske roligt. Ganske vist kan der være Tilfælde, hvor det kan være mindre behageligt, navnlig der, hvor Domstolene misbruges i politiske Øjemed, hvilket jo kan ske. Der *kan* jo der være Tale om Frifindelser, som ville falde en stærkt for Brystet, men jeg vil dertil sige: Naa ja, at en Mand bliver frifunden, kan man i alt Fald finde sig i, det bliver i hvert Tilfælde ikke til Skade for Manden, om end nok for Retten i sig selv og for andre Mennesker. Men paa den anden Side — hvad der kan være langt vigtigere —: der bør ikke kunne fældes uretfærdige Domme af Nævningerne. De maa ikke kunne fælde nogen uretfærdig Dom af politiske Grunde eller paa Grund af særlig Opfattelse af sociale Spørgsmaal. Det regner jeg for at være det absolut vigtigste Punkt med Hensyn til hele Spørgsmaalet om Nævningerne, næst efter Udnævnelsen, og i den Henseende ere Lovforslagets Bestemmelser i alt Fald ikke betryggende nok. Thi vel er det saaledes, at hvis de retskyndige Dommere finde, at Nævningerne ved at udtale